

הגברת טיגי-וינקל

כתבה וציירה

ביאטריקס פוטטר

הסיפור ראה אור לראשונה בשנת 1905

הייתה פעם ילדה קטנה בשם לוסי, שגרה
בחווה בשם כפר-קטן. זאת הייתה ילדה
חמודה מאוד, אך הייתה לה בעיה אחת -
תמיד איבדה את הממחטות שלה.
יום אחד יצאה לוסי לחצר בבכי גדול, הו,
איזה בכי: "איבדתי את הממחטות שלי!",
שלוש ממחטות וסינור קטן! אולי ראית
אותם, חתול מנומר?"

החתול היה עסוק ברחיצת כפותיו ולא ענה.
אז לוסי שאלה את התרנגולת האדומה: "סלי
התרנגולת, מצאת אולי שלוש ממחטות?"
אבל סלי רצה חזרה ללול שלה ורק קראה:
"אני יחפה, יחפה, יחפה!"

ואז שאלה לוסי את הבולבול שישב על ענף.
הבולבול הביט על לוסי בעינו השחורה ועף
מעבר לגדר למקום אחר.
לוסי טיפסה מעל הגדר והביטה על הגבעה
שאחרי החווה כפר-קטן, גבעה שמגיעה עד
העננים, כאילו לא הייתה לה פסגה בכלל!
ובמורד הגבעה היא ראתה משהו לבן פרוס
על הדשא.

לוסי התחילה לטפס על הגבעה, מהר כמה
שרק יכלה. היא רצה בשביל תלול מעלה
ומעלה. כפר-קטן היה כבר לגמרי מתחתיה,
היא יכלה לזרוק אבן לתוך הארובה!

כך היא הגיעה למעיין שנבע במורד. על אבן
עמדה קופסה ריקה של שימורים. מישהו
שם אותה כדי למלא אותה במים, אבל המים
כבר גלשו ממנה, כי הקופסה הייתה קטנה
מאוד. ועל ידה, על אדמה רטובה, ראתה
פתאום לוסי עקבות של מישהו קטן מאוד.
לוסי המשיכה לרוץ.

השביל נעצר ליד סלע גדול. הדשא היה
נמוך וירוק, והיו תמיכות לחבל כביסה,
וחבל קלוע מזרדים וערמת בגדים
קטנטנים אבל לא ממחטות!
אבל היה שם עוד משהו דלת ממש לתוך
הגבעה, ובפנים מישהו שר:

*לבן ונקי, הו!
עם ציציות קטנות, הו!
חלוד ומלוכלך, הו!
לא נראה מעולם, הו!*

לוסי דפקה בדלת, פעם, פעמיים,
והשירה נפסקה. קול קטן ומפוחד קרא:
"מי שם?"

לוסי פתחה את הדלת. ומה אתם
חושבים שהיה שם בתוך הגבעה?
מטבח קטן ונקי, עם רצפת אבן וקורות
עץ, כמו כל מטבח כפרי אחר. רק
שהתקרה הייתה כל כך נמוכה שראשה
של לוסי כמעט נגע בה. וכל הסירים
ומחבתות היו קטנים מאוד, וכך גם כל
יתר הדברים.

היה שם ריח נעים של כביסה חמה,
וליד השולחן, עם מגהץ ביד, עמדה
דמות קטנה שהביטה על לוסי
בחשדנות. מעל שמלה ארוכה
ותחתונית היא לבשה סינור גדול.
האף שלה היה שחור ורועד
סניף-סניף, עיניים הבריקו, ותחת
הכובע, איפה שללוסי היו תלתלים,
לדמות הזו היו קוצים!

"מי את?" שאלה לוסי "אולי ראית את
הממחטות שלי?"
הדמות הקטנה השתחוה בנימוס. "הו,
בקשה, שמי גברת טיגי-וינקל, כן, בבקשה,
אני כובסת נהדרת!" והיא הוציאה משהו מסל
הכביסה ופרסה אותו על משטח הגיהוץ.

"מה זה?" שאלה לוסי "זה לא
הממחטה שלי?"
"הו, לא, בבקשה, זו חזיה אדומה
קטנה של הבולבול!" והיא גהצה
אותה, ושמה בצד.

ואז לקחה עוד דבר מה מהסל. "זה
אולי הסינור שלי?" שאלה לוסי.
"הו, לא, בבקשה, זו מפת השולחן
של ג'ני העורב. ראי כמה שהיא
מוכתמת ביין דמדמניות. מאוד קשה
להוציא אותם בכביסה!" אמרה
הגברת טיגי-וינקל.

עיני הגברת טיגי-וינקל הבריקו שוב,
האף שלה רעד והיא הורידה ממהץ
שני מהאש שבתנור.

"הנה ממחטה אחת שלי!" קראה לוסי "וגם
הסינור!"
גברת טיגי-וינקל גהצה אותם יפה יישרה
את הקפלים.
"כמה יפה זה נראה!" אמרה לוסי.

"ומה הם הדברים הארוכים האלה, עם
אצבעות כמו כפפות?"
"הו, זה זוג פוזמקאות של סלי
התרנגולת. ראי כמה שהם משופשפים
מההליכה בחצר! היא עוד מעט תלך
יחפה לגמרי!" אמרה הגברת
טיגי-וינקל.

"הי, הנה עוד ממחטה אבל בוודאי
לא שלי, היא אדומה?"
"לא, בבקשה, זו שייכת לגברת
הארנבת. היא הדיפה ריח בצל חזק.
הייתי צריכה לכבס אותה בנפרד, וגם
לא הוצאתי את כל הריח."
"הנה עוד ממחטה שלי!" אמרה לוסי.

"ומה הדברים הלבנים המצחיקים
האלה?"
"אלה כפפות של החתול המנומר. אני רק
מגהצת אותם. הוא רוחץ אותם בעצמו."
"הנה הממחטה השלישית שלי" אמרה
לוסי.

"ומה את טובלת בעמילן?"
"אלה קדמיות מכותונות של טימי
הסנאי. הוא קפדן גדול" אמרה הגברת
טיגי-וינקל "אבל עכשיו גמרתו כבר את
כל הגיהוץ. אלך לאורר חלק
מהבגדים."

"ומה הדברים הרכים האלה, כל כך
יפים?" שאלה לוסי.
"או, אלה מעילי הצמר של השיות
הקטנות משטל."
"הם מורידים את המעילים שלהם?"
שאלה לוסי.
"כן, בבקשה, ראי את התוויות על
הכתפיים. הנה אחד מסומן 'גטסמר',
ושלושה מכפר-קטן. הם תמיד
מסומנים כשבאים לכביסה" אמרה
הגברת טיגי-וינקל.

היא התחילה לתלות בגדים בכל צורות
וגדלים. מעילים קטנים חומים של עכברים,
חזייה שחורה קטפתית של חולד, מעיל
אדום מפואר של הסנאי נוטקין, ומעילון
כחול, מאוד מכווץ השייך לפטר הארנבון.
ובסוף תחתונית, לא מסומנת, שנאבדה
כנראה בכביסה. ובסוף הסל היה ריק.

ואז הגברת טיגי-וינקל הכינה תה, כוס
אחת לעצמה וכוס בשביל לוסי.
הן ישבו על ספסל לפני האח והביטו זו בזו.
ידה של הגברת טיגי-וינקלה היתה חומה
ומאוד מקומטת מרוב טבילה במי סבון.
ודרך הבגד והכובע שלה בלטו סיכות ראש
הפוכות, עם החודים בחוץ.
לוסי לא רצתה להתקרב אליה יותר מדי.

כשהן סיימו לשתות הן ארזו את הבגדים
בחבילות. הממחטות של לוסי קופלו יפה
בתוך הסינור וחוברו בסיכת בטחון
מוכספת.
הן יצאו, נעלו את הדלת ושמו את המפתח
תחת המפתן.

ואז לוסי והגברת טיגי-וינקלה התחילו
לרדת מהגבעה עם חבילות הבגדים. כל
הדרך יצאו לקראתן חיות לקבל את
בגדיהן והראשונים ביניהם היו פטר
הארנבון ובנימין בוני!

הן נתנו להם את הבגדים הנקיים וכל
החיות הודו יפה מאוד לגברת
טיגי-וינקלה.

אז כשהן הגיעו לגדר של כפר-קטן נשארה
בידיהן רק החבילה הקטנה של לואי.

לוסי טיפסה על הגדר עם החבילה ביד,
הסתובבה ורצתה לאומר "לילה טוב" ולהודות
לכובסת..

ואז קרה דבר מוזר מאוד! הגברת
טיגי-וינקלה לא המתינה לתודות או לתשלום
עבור הכביסה!

היא רצה במעלה הגבעה, אבל לא היה לה
כבר לא הכובע הלבן, ולא השמלה ולא
תחתונית.

היא הייתה מאוד קטנה וחומה ומכוסה
כולה בקוצים!
הגברת טיגי-וינקלה הייתה רק ..קיפוד!

היו שאמרו כי לוסי פשוט נרדמה ליד הגדר וחלמה. אבל
אז איך יתכן שהיא מצאה שלוש ממחטות נקיות
ומגוהצות, עטופות בסינור שלה ומחוזקות בסיכת בטחון
מוכספת?

וחוץ מזה אני בעצמי ראיתי את הדלת במורד הגבעה
הקרוי קט-בל, ואני גם מכירה היטב את הגברת
טיגי-וינקל היקרה!

באטריקס פוטטר
1943 - 1866